

[Hans Kjør.]

på at kende kandidaternes stilling til fællesmarkedet og deres begrundelse for denne stillingtagen.

Nu er det jo en kendsgerning, at der råder nogen usikkerhed og tvivl i dele af socialdemokratiet over for markedspolitikken. Jeg tror nu nok, at en del socialdemokratiske politikere ikke er uden ansvar for denne tvivl, som vel motiverede den, skal vi sige ligesom lidt tøvende måde, hvorpå socialdemokratiet på føromtalte møde forleden gav udtryk for sin markedspolitik.

Jeg skal ikke hæfte mig så meget ved det, for vi ved jo alle, at det gælder kun til den 21. september. De klare udtalelser, vi har mødt fra ledende socialdemokrater, senest her i dag fra denne talerstol fra hr. Per Hækkerup — udtalelser, som jeg kun synes de skal have ros for — bekræfter, at socialdemokratiet fastholder den markedspolitik, som de fire store partier, bekræftet ved gentagne dagsordensvedtagelser, har stået sammen om i folketinget. Det ville jo også være utroligt, om det parti, der har stået i spidsen i de år, hvor vi forgæves prøvede på at komme med i fællesmarkedet, ikke skulle være med nu, hvor det endelig ser ud til at skulle lykkes; men sådan er det altså heller ikke.

Det er nu vigtigt, at vor økonomiske politik tilrettelægges med henblik på vor indtræden i De europæiske Fællesskaber. Fra starten får vi en direkte fordel for vor valutakasse i form af øget eksportindtægt fra landbrugseksporten, en fordel, som vi — selv om intet er sikkert — naturligvis må håbe har varig karakter. Men lige så vigtigt er det, at vi også får et større marked for industrieksporten, og lige så vigtigt er det, at vi får sikret Danmark medindflydelse i forhandlinger om fælleseuropæiske anliggender. Handelspolitik, valutapolitik, dumping og beskyttelsen mod internationale stormonopoler er områder, hvor vi isoleret vil stå hjælpeløse. Det er endda sådan, at vi vil få vetoret over for afgørelser, hvor vi ingen muligheder har, hvis vi er udenfor, selv om sådanne afgørelser også i så fald, hvis vi er udenfor, i lige så høj grad kunne påvirke den danske dagligdag. Vi anser vore muligheder i fællesmarkedet som en udfordring med både risiko og chancer, men vi ved, at chancerne er større end risikoen, og vore

erfaringer fra EFTA-tilslutningen giver tiltro til, at dansk erhvervsliv har mod og kræfter til at udnytte de store muligheder, hvis vi gør vort dertil.

Her finder jeg, at socialdemokratiets erhvervspolitik i forhold til fællesmarkedet forholder sig som ild til vand. Verdensfjerne tanker om dirigeret erhvervsøkonomi ved kapitalmarkedsråd og centraliserede kæmpefondes, der skal stikke sugerøret i lønmodtagernes lommer, er en tankegang, som jeg ikke fatter at et parti med formentlig hundredtusinder af industriarbejdere blandt vælgerne tør binde an med. Medindflydelse og medejerskab er gode tanker, som det konservative folkeparti meget gerne ser fremmet, men hvad har centraldirigeret fordeling af kapitalmidler at gøre med medindflydelse, og hvor føler den enkelte medejerskab til tvangsudskrevne penge i et kæmpefond? Hvis socialdemokratiets tanker skal være grundlaget for dansk erhvervspolitik her på tærsklen til fællesmarkedet, så frygter jeg for, at det ikke fremmer initiativet i det erhvervsliv, der skal møde risikoen og udnytte chancerne.

Hvis vi skal forvente, at erhvervslivet skal klare sin del af opgaverne, så tror jeg kun, der er én mulighed, nemlig at frigøre de kræfter, der findes i ethvert frit samfund, kræfter, som giver opdrift, når det gøres mere attraktivt at spare mere, producere mere og tjene mere. Jeg påstår ikke, at opgaven er let at løse, fordi vi fortsat først og fremmest må tage hensyn til den nødvendige afbalancering af vor økonomi, men mulighederne er større nu, hvor vi er ved at få styr på den indenrigsøkonomiske balance. Dermed nærmer vi os også mulighederne for en vis lettelse i pengepolitikken og mulighederne for det økonomiske rygstød, der kan muliggøre en reel skattereform.

Afdæmpningen i den offentlige sektor skal skabe frigørelse af ressourcer til rådighed for det erhvervsliv, hvorigennem pengene skal indtjenes til alle vore opgaver. Om nødvendigt må vi være parat til at give erhvervslivet det skub fremad, der gør det muligt at udnytte de frigjorte ressourcer. Vi må være klar med midlertidige investeringsfradrag og med forbedrede afskrivningsregler til den maskinelle fornyelse, der kan sikre konkurrenceevnen og skabe flere arbejdspladser. Vi må også gøre en øget indsats for, at det kan